

ΑΠΑΧΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΤΑΝΚΡΕΝΤ ΜΠΕΡΝΑΡ

## ΤΟ «ΚΟΚΚΙΝΟ ΤΡΙΑΝΤΑΦΥΛΛΑΚΙ,,

Ο Μπόμπ ανακλαδίστηκε με τεμπελιά, έτριψε τὰ μάτια του κι' έπειτα, με μιά άνοστη γεύσι στο στόμα, φόρεσε τὰ τὰ παπούτσια του που ήσαν τὰ μισά από λουστρίνι και τὰ άλλα μισά από δέρμα κροκοδείλου. Έπειτα, σαν μεγάλος δανδής, διάλεξε ένα κοστούμι που είχε τὸ χρώμα τῆς σκουριάς, και κυττάχτηκε με θαυμασμό στον καθρέφτη τῆς ντουλάπας. Ήταν ένας γόης...

Ο Μπόμπ, «Τὸ κόκκινο τριανταφυλλάκι», όπως τὸν έλεγαν οἱ ἀπάχιδες, ζούσε από τὰ κέρδη που τὸυ έδιναν τέσσερες ώμορφες κυρίες τὸυ ήμικόσμου. Ήταν ένας ύψηλόσωμος και μελυχρινός νέος, μ' ένα λεπτό μουστάκι, σαν τὸυ Ντούγκλας Φαίρμπανκς. Είχε γνωρίσει πολὺ κόσμο, είχε ύπηρετήσει πέντε χρόνια στη Λεγεώνα τῶν Ξένων, εκεί κάτω στην Ἄφρική και είχε περάσει αρκετούς μήνες στις διάφορες φυλακές. Με δυὸ λόγια, ήταν τὸ καλύτερο παιδί τὸυ κόσμου, φτάνει μόνο νὰ μὴ τὸν πειράζε κανείς εκεί που δὲν έπρεπε: στο φιλότιμό του.

Ο Μπόμπ λοιπόν, στόλισε τὴ μπουτονιέρα του με τὸ αἰώνιο κόκκινο τριανταφυλλάκι κι' έπειτα ξανάδιαβάσε τὸ γράμμα τὸυ φίλου του Ρολτόπ. Ο παληός αὐτός φίλος του, γνωστός ἀπάχης και λαθρέμπορος στη Μονμάρτη, τὸυ έγραφε πως θὰ έφτανε σε λίγες ήμέρες από τὴν Ἀργεντίνα για νὰ παραλάβη μερικά «έμπορεύματα». Από τὸ «Κόκκινο Τριανταφυλλάκι» ήθελε δυὸ «δέματα» για τὸ Μπουένος Ἄϊρες. Ο Μπόμπ συλλογίστηκε οτι ένα από αὐτὰ τὰ δέματα θὰ ήταν ἡ Μιρέϊγ, μιά από τις τέσσερες φίλες του που τὸυ έκανε τὴ δύσκολη εκείνες τις ήμέρες. Ὅσο για τὸ άλλο, έπρεπε νὰ τὸ θρῆ. Αὐτὸ όμως τὸ δεύτερο «δέμα» που θὰ συνώδευε τὴ Μιρέϊγ, εκεί κάτω, στο Μπουένος Ἄϊρες, έπρεπε νὰ ήταν δροσερό κι' ώμορφο γιατί ὁ Ρολτόπ ήταν καλοπληρωτής, μὰ γκρινιάρης.

Ο Μπόμπ έχωσε στην πίσω τσέπη του τὸ μπράουνινγκ, άναψε ένα τσιγάρο, και τράβηξε για τὸν σταθμὸ τὸυ Μονπαρνάς. Κάθε τραίνο που έρχόταν από τὴ Βρετάνη, έρριχνε στην άσφαλτο τὸυ Παρισιου ένα σωρὸ ώμορφα κορίτσια. Ο κυνηγός δὲν έχει παρὰ νὰ ἀπλώση τὰ δίχτυα του εκεί τριγύρω. Πάντα θὰ πιάση μιά άπραγη καρδερίνα. Ο κυνηγός φυσικά δὲν σημαδεύει τὰ έξυπνα κορίτσια, αλλά εκείνα που θγαίνουν από τὸν σταθμὸν σασιτισμένα, έτσι όπως θρίσκονται ξαφνικά για πρώτη φορά, στην κοσμόπολι.

Τὸ «Κόκκινο Τριανταφυλλάκι» δὲν περίμενε πολλή ώρα. Από τὸ ἀπογευματινὸ τραίνο τὸυ Λοριάν κατέβηκαν μερικοί φαντάροι, δυὸ-τρεις παπάδες, ένα πλῆθος από γρηές και μικροιστούς έπαρχιώτες και τέλος ένα ώμορφο κορίτσι, μιά χωριατοπούλα, με τὴ γραφικὴ φορεσιά τῆς Βρετάνης και τὸ κεντητὸ άσπρο σκουφο στο κεφάλι. Στο ένα χέρι της κρατούσε μιά δμπρέλλα και στ' άλλο ένα καλάθι. Τὰ μάγουλά της ήταν ροδαλά, τὰ μάτια της ζωηρά, γελαστά, ώμορφα και τὸ περπάτημά της σασιτισμένο, σαν μιάς χήνας που έχει χάσει τὰ νερά της. Ο Μπόμπ τὴν άφησε νὰ προχωρήση, μήπως τυχὸν τὴν περίμεναν τίποτε συγγενείς, κι' όταν είδε οτι ἡ ώμορφη χωριατοπούλα τραβούσε μπροστὰ μόνη της, έκανε μιά βόλτα και θρέθηκε μπροστὰ της.

—Καλημέρα σας, δεσποινίς! τῆς είπε. Βλέπω πως δὲν καλοξέρετε τὸ Παρίσι. Μήπως μπορὼ νὰ σας φανῶ χρήσιμος σε τίποτε;... Ἐλεύθερα, μὴ στενοχωριέστε...

Ἡ Βρετάνη γούρλωσε τὰ μάτια της μπροστὰ σ' αὐτὸν τὸν «τζέντλεμαν» που τὴ θάμπωσε με τὴν κομψότητά του. Τί ρούχα ήταν αὐτὰ και τί παπούτσια από δέρμα κροκοδείλου και τί υεταξωτὸ μουστάκι, πάνω από τὸ χαμόγελο τῶν χειλιῶν του!...

—Μά, κύριε, ψιθύρισε, δὲν σὰς ξέρω...

—Δὲν πειράζει, θὰ γνωρισθοῦμε! τῆς ἀπάντησε τὸ «Κόκκινο Τριανταφυλλάκι». Ξέρετε, λατρεύω τὰ κορίτσια τῆς Βρετάνης!.. Ἐμπρός! Ἐλάτε νὰ σὰς κεράσω έναν καφέ...

—Ὅχι, κύριε... ψιθύρισε πάλι ἡ χωριατοπούλα. Δὲν θέλω καφέ. Θὰ προτιμοῦσα μιά σούπα κι' ένα ποτήρι κόκκινο κρασί...

Ο Μπόμπ χαμογέλασε θριαμβευτικά. Είχε τυλίξει κιόλας στὰ δίχτυα του τὴν καρδερίνα. Παρέσυρε λοιπόν τὴ Βρετάνη σ' ένα γειτονικὸ μὰρ κι' εκεί άφου τῆς προσέφερε ὅτι τὸυ είχε ζήτησει, άρχισε τὴν ἀνάκρισι:

—Από που έρχεσθε, δεσποινίς.

—Από τὸ Τρεμπομέκ... τὸυ ἀπάντησε εκείνη με γεμάτο στόμα. Ὁ πατέρας μου εἶνε γεωργός. Ἦρθα για νὰ μπῶ σε κανένα σπίτι.

—Τόσο μικρή; Μὰ πόσο χρόνων εἴσαστε;

—Δεκαεφτά, τὸυ είπε ἡ «άθῶα» χωριατοπούλα. Μὰ εἶμαι γερή, χειροδύναμη! Ἐγὼ φρόντιζα για τις άγγελάδες στο σπίτι μας...

«Ο Ρολτόπ θὰ τρελλαθῆ από τὴ χαρά του», συλλογίστηκε ὁ Μπόμπ.

—Κύριε, εἴσαστε πολὺ καλὸς μαζί μου... εξακολούθησε ἡ Βρετάνη. Μήπως ξέρετε κανένα σπίτι;

—Εἴσαι τυχερή, μικρούλα μου! τῆς ἀπάντησε ὁ Μπόμπ. Ἄυριο ν' ἀνάψης ένα κερὶ στα εἰκονίσματα. Θὰ σοῦ θρῶ ἐγὼ μιά δουλειά που δὲν τὴν φανταζόσουν οὔτε στο δνειρό σου!...

\*\*\*

Ἐστερα από δεκαπέντε ήμέρες, ἡ Μαρία Μπιγκουντέν, όπως έλεγαν τὴν νεαρή Βρετάνη, είχε μεταμορφωθῆ σε μιά κομψή δεσποινίδα. Ο Μπόμπ τῆς άγόρασε δώδεκα ζευγάρια μεταξωτῆς κάλτσες, ένα ώμορφο φόρεμα, μιά γούνα, ένα σωρὸ «πενιουάρ» και πολλὰ άλλα μεταξωτὰ πράγματα. Σε λίγο θὰ έφευγαν και οἱ δυὸ τους για ένα ταξιδάκι.

—Που θὰ πᾶμε; ρώτησε θαμπωμένη ἡ Μαρία Μπιγκουντέν.

—Σε μιά ώμορφη πολιτεία γεμάτη παπαγάλους και λουλούδια... τῆς ἀπάντησε άόριστα, ὁ Μπόμπ. Θὰ εἴσαι συνοδὸς μιάς άριστοκράτισσας και θὰ κερδίσης πολλὰ λεφτά...

—ὦ, έκανε ἡ Μαρία, ἀλήθεια; Ὁ κύριος εφημέριος έχει τόση ἀνάγκη από λεφτά για νὰ διορθώση τὴν ἐκκλησιὰ τὸυ χωριουῦ μας... Θὰ μπορέσω νὰ τὸυ στείλω κάτι...

Ο Μπόμπ κούνησε τὸ κεφάλι του, χαμογελῶντας. Τί

ἀφέλεια που ἔχει αὐτὸ τὸ κορίτσι!...

Ο Ρολτόπ τὸυ είχε δώσει ραντεβου στο Μπροντώ. Τὸ «Κόκκινο Τριανταφυλλάκι» για νὰ μὴ τρομάξη τὴ Μαρία, έστειλε πρῶτα, μονάχη, τὴ Μιρέϊγ στον λαθρέμπορο κι' έπειτα έτοιμώθηκε νὰ συνοδέψη ὁ ίδιος τὴν ώμορφη Βρετάνη. Από βραδύς λοιπόν τὴν πῆγε σ' ένα ξενοδοχείο κοντὰ στο σταθμὸ τὸυ Ὁρσαί, τῆς προσέφερε ένα ἐξαιρετικὸ δείπνο κι' έπειτα ανέθηκε μαζί της στο δωμάτιο. Ἐπρεπε νὰ κοιμηθοῦν νωρίς.

Τὰ μεσάνυχτα, ἡ Μαρία Μπιγκουντέν σηκώθηκε σιγά-σιγά κι' έστησε τ' αὐτί της. Ο Μπόμπ κοιμόταν βαθεία τὸν ὕπνο τὸυ... άδικου. Ἡ Μαρία τότε άνοιξε άθόρυβα τὴ θαλίτσα της, έβγαλε από μέσα ένα λαστιχένο κλόμπ και χτύπησε με δύναμι στο πρόσωπο τὸν ώμορφο «τζέντλεμαν». Ἐκεἶνος άφησε μιά ὑπόκωφη κραυγή και θυθίστηκε σ' ένα πιὸ βαρὺ λήθαργο. Ἡ Μαρία άμέσως άρπιαξε τὸ πορτοφόλι τὸυ Μπόμπ, τὸ μπράουνινγκ του, τὰ δαχτυλίδια του, τὸ μαργαριτάρι τῆς γραβάτας του, τὰ παπούτσια από δέρμα κροκοδείλου και τὰ έκρυψε όλα μέσα στη θαλίτσα της. Ἐπειτα κατέθηκε γρήγορα τὴ σκάλα και θγῆκε από τὸ ξενοδοχείο. Ἐκει, στην πόρτα, τὴν περίμενε ένα ταξί.

—Λοιπόν; τὴ ρώτησε ὁ σωφέρ.

Ἡ Μαρία Μπιγκουντέν κάθησε δίπλα του. Και τὸυ ἐξήγησε.

—Ὅλα πῆγαν καλά!... Τὸν κατάκλεψα! Ἐχει πάνω από πέντε χιλιάρικα στο πορτοφόλι του. Τὸυ πῆρα και τὰ παπούτσια, γιατί φορᾶτε τὸν ἴδιο ἀριθμὸ... Και τώρα πρέπει νὰ τὸ στρίψουμε από τὸ Παρίσι για λίγο καιρό. Τί λές; Τραβάμε για τὴ Μασσαλία;... Μά, άκουσε, Ντεντέ, άγάπη μου, αὐτὴ τὴ φορά θὰ μεταμφιεσθῶ σε Ἄρλεζιάννα!...

Ἡ Μαρία Μπιγκουντέν ήταν ἀπλούστατα μιά έξυπνη λωποδύτρια που ἀπογύμνωνε τὸς «τζέντλεμαν» τὸυ ὑποκόσμου!...



—Καλημέρα σας, δεσποινίς! τῆς είπε ὁ Μπόμπ.